

ПЕДАГОГІЧНІ КАДРИ

ОРГАН ПАРТБЮРО, ДИРЕКЦІЇ, КОМІТЕТУ ЛКСМУ
І ПРОФОРГАНІЗАЦІЇ КИЇВСЬКОГО ДЕРЖАВНОГО
ПЕДАГОГІЧНОГО ІНСТИТУТУ імені О. М. ГОРЬКОГО

№ 17 (113)

16

травня
ПОНЕДІЛОК
1960 року
Ціна 15 коп.

ТИ СТАВ УЧИТЕЛЕМ

Ось і закінчилася остання в житті сесія. Залишаються державні екзамен. А поки що перед кожним п'ятикурсником стоїть відповідальне завдання: обрати і одержати призначення на роботу. Як і завжди, особливих сумнівів нема. Важливо, що ти став спеціалістом, вчителем. Тебе чекають у місті й на селі, у школі, технікумі, училищі, дитсадку. Перш ніж підписати призначення, ти маєш право обдумати його, погодитися з відповідними людьми на факультеті. А там, впевнений: ледь схвилюваний, станеш перед столом комісії.

Майже у всі області нашої України роз'їжджатимуться незабаром наші випускники. І де б вони не були, вчительські колективи радо приймуть у свої ряди нове поповнення. Це цілком закономірно, адже

В. Малєва, Н. Яевська (російський відділ), Л. Климчук, А. Прокопенко (український відділ), О. Лобко, А. Лисенко, Л. Скиданова (педагогічний факультет), О. Василенко, І. Кавун, П. Задорожний, Т. Третяк (фізико-математичний факультет) на протязі п'яти років у інституті були зразковими студентами і комсомольцями. Вони поїдуть туди, куди посилає їх Батьківщина.

Проте буває й не так. Ось перед столом комісії два юнаки. Здорові, з рум'янцем на щоках. Це випускники фізико-математичного факультету А. Новак, і Д. Розенберг.

— Тільки в Києві... — спочатку мимрять вони, а потім вступають у недоречну сварку. Ні нагадування про обов'язок, ні звернення до їх совісті не допомагає. Київ — і все.

Тут квартира, батьки, які чомусь на цей час постаріли і дуже хворіють. З'являються симптоми хвороби і в одних здорованів. Дуже, скажемо, шкідлива і досить підозріла хвороба. І добре, що про неї дізналися комсомольці факультету ще задовго до випуску. Основні її ознаки: ухилення від громадських доручень, нетовариське ставлення до друзів, пропуски лекцій.

Ось і мнуться, випрошують, клячуть. Аж бридко дивитися.

Правда, на весь інститут у цьому році виявилось таких тільки двоє.

Дороги, дороги... Скрізь тебе чекають, всім ти потрібний. Радісно відчувати, що незабаром будеш працювати, віддаєш державі, народові свої сили і знання.

МИТЦІ—ШКОЛИ

Незабуття зустріч

Сонячний весняний день 28 квітня. Святково прибраний шкільний зал. Тут зібрались учні, студенти-практиканти, вчителі 91-ої школи м. Києва. Вони з нетерпінням чекають дорогого гостя — Платона Іларіоновича Майборода. Всім їм відомі чудесні душевні пісні композитора.

Платон Іларіонович обіцяв сьогодні завітати до молодших друзів, і школярі, разом із студентами — майбутніми вчителями спів, старанно готувались до цієї зустрічі. Святково одягнені, вони прикрасили шкільний зал, розучили свої улюблені пісні: «Київський вальс», «Пісню про вчительку» П. Майборода, «Карнавальну» Д. Філіппенка, «Шкільні роки» Д. Кабальєвського.

А ось і він, наш довгожданий гість, простий, ввічливий, гаряче люблячий веселу дитвору. Радісно вітають Платона Майборода діти.

Стихає шум у залі, директор надає слово композиторові.

Про дитячі роки композитора-пісняра, про його навчання в музичному училищі, а потім — у консерваторії, про захоплення музикою і про перші невдачі спроби творити, про нові творчі задуми і дерзання довідалися діти з уст самого Платона Іларіоновича. Ця роз-

повідь зблизила ще більше дітей з цією чудовою людиною.

Платон Іларіонович розповів, як він у співдружності з українським поетом Андрієм Малишком створював «Пісню про вчительку», «Пісню про рушник», як вони зараз працюють над оперою про відважного запорожця.

І кожен з присутніх уявив собі і стареньку матір, яка проводжала в далеку дорогу єдиного сина, бажаючи йому щастя, і посьвіту вчительку, яка всі свої знання і сили віддала «золотій діворі», і запорожця, який в усіх сутичках з ворогами виходив переможцем.

А чим же школярі порадує композитора? Піснями, які вони розучили. Виступ починають найменші — учні перших класів. Вони співають «Першотравневу пісню» П. Майборода, дарують йому перші весняні квіти. Ось на сцені з'являється маленька дівчинка з білим бантом у чорному волоссі і букетом квітів у руках. Від усіх дітей школи піднесла вона квіти Платону Майбороді.

Виступ молодших підхопили старшокласники. А рада піонерської дружини вирішила прийняти композитора в почесні піонери своєї школи, подарувала йому альбом з малюнками та червоний далстук. Платон

Іларіонович ще тісніше звійшов у дружну шкільну сім'ю.

За учнями виступали студенти, організатори цієї зустрічі, які від свого імені та імені учнів побажали найкращих успіхів Платону Іларіоновичу і попрохали передати всім київським композиторам їх прохання — більше писати захоплюючих пісень для дітей.

Це побажання і прохання Платон Майборода обіцяв виконати. А в пам'ять про цю чудову незабутню зустріч обіцяв написати піонерську пісню, присвячену школярам 91-ої школи...

Заспівали «Київський вальс», ще і ще раз обмінялися дружніми словами... Разходяться, грощаються... І кожний виніс із залу частинку чогось нового, радісного, бадьорого, як сам цей весняний день.

Та це не остання зустріч. Мине деякий час. Знову збиратимуться в шкільний зал школярі, будуть душевні розмови, пролунають нові веселі пісні, щасливий сміх життєрадісної діворі.

Студенти V курсу
російського відділу.

15 ТРАВНЯ
В РАДЯНСЬКОМУ СОЮЗІ
ЗДІЙСНЕНО ЗАПУСК
КОСМІЧНОГО КОРАБЛЯ
НА ОРБИТУ СУПУТНИКА
ЗЕМЛІ.

ПРИВІТ, НОВИЙ
СУПУТНИКУ ЗЕМЛІ!
ЦЕ Ж ТИ —
У ВІДПОВІДЬ УСІМ
ПІРАТАМ ХИЖИМ —
ЯК ВІСНИК МИРУ,
У РАНКОВІЙ МЛІ
ЗА ОКЕАН ПОЛІНУВ —
НАД ПАРИЖЕМ!

Любомир ДМИТЕРКО.

7 травня 1960 року у Кремлі закінчила свою роботу чергова сесія Верховної Ради СРСР. Прийнято нові закони, постанови. На фото: студенти IV курсу українського відділу знайомляться з матеріалами сесії.

На порядку денному

Як готуються студенти до літньої екзаменаційної сесії — таке питання стояло на порядку денному партійних зборів мовно-літературного факультету. Виконуючий обов'язки декана І. Крук у своїй доповіді відзначив, що більшість курсів і груп підійшли до цієї відповідальної справи серйозно, поділовому. Значно активізувалася робота на семінарах і практичних заняттях, більшість студентів глибоко вивчає учбовий матеріал, що видно з результатів перших заліків.

Проте трапляються і деякі негативні явища. Так, спостерігаються часті пропуски лекцій без поважних причин, що свідчить про зниження дисципліни студентів. Особливо вражає, що багато з тих, хто несистематично відвідував лекції і погано готувався до семінарських занять, раптом виявили бажання достроково скласти заліки і екзамен. Кілька студентів (Куликова, Богун, Майданич, Леган) ще до цього часу не спромоглися розрахуватися із заборгованістю за зимову екзаменаційну сесію.

На другому курсі досі не

складені заліки з фізкультури.

Не кращі справи і в п'ятикурсників, особливо на російському відділі, де студенти Єрмольчик, Гратюк, Венералова з великими труднощами склали заліки з музичного інструменту, хоч практику в школі вони чомусь провели з відмінними і добрими оцінками. Комуністи Ю. Кобилицький, Ф. Поліщук, А. Медушевський, М. Терещенко, Г. Прокопенко, що виступили на зборах, відзначили, що вина в цьому насамперед падає на кафедру музичного виховання, представники якої послабили вимогливість до студентів.

Збори відзначили, що на факультеті не налагоджена як слід самостійна робота студентів, хоч це питання неодноразово обговорювалось.

До цього часу студенти третього курсу не виконали педагогічного практикуму з сільського господарства.

Партійні збори прийняли відповідне рішення з метою поліпшення підготовки студентів факультету до екзаменаційної сесії.

Наш кор.

БЮРО ЗВІТУЄ

6 травня на педагогічному факультеті відбулися звітно-виборні комсомольські збори.

З доповіддю про роботу комсомольської організації за звітний період виступив секретар бюро факультету В. Бондар, який зробив аналіз роботи комсомольської організації.

— На факультеті, — говорить т. Бондар, — нараховується 65 членів добровільної народної дружини. Комсомольці факультету розповсюдили книг на суму 9405 крб., відпрацьовано на будівництві та недільниках 9735 людино-годин.

Комсомольці — активні шефи Боярського дитбудинку та військової частини. Цікаво і змістовно проходять в групах політзаняття, почав працювати відділ пропагандистів факультету громадських професій. Проте, як відмічалось в доповіді, мали місце і недоліки: не всі комсомольці старших курсів мають доручення, у деяких групах трапляються порушення дисципліни (II курс дошкільного відділу), бюро недостатньо приділяло уваги роботі наукових гуртків.

В обговоренні доповіді виступила студ. II курсу Л. Максименко, яка звернула увагу

на недоліки в навчальній роботі студентів.

— Перед вами, — говорить старий комуніст, член парторганізації факультету Д. Реутський, — лежать два шляхи: шлях подвигу, служіння народу — цей шлях тернистий і важкий, але почесний; другий шлях — це спокійно плисти по хвилях життя, ні про що не турбуючись. Нашій молоді до лиця йти шляхом боротьби, подвигу. У житті завжди є місце подвигу.

На трибуні воїн з підшефної військової частини секретар комсомольської організації підрозділу Г. Максименко. Від імені командування він вручив грамоти студентам Т. Зінченко, О. Бесараб, В. Бондар за активну допомогу частині в художній самодіяльності. З критикою роботи комсомольської організації факультету виступив секретар комітету комсомолу інституту О. Семко.

В обговоренні доповіді взяли участь О. Лещенко, Г. Панченко, О. Тихоновська, В. Пилипенко, Г. Швайко та інші комсомольці.

Збори обрали новий склад бюро ЛКСМУ факультету.

О. КОРНІЙЧУК,
Л. СИДОРСЬКА.

П. Майборода серед юних друзів.

ПЕРЕД ПЕРШОЮ СЕСІЄЮ

Закінчується наш перший навчальний рік, рік вступу в нове, цікаве студентське життя.

Для нас, студентів вечірнього відділу, цей рік був особливо нелегким тому, що доводилося сполучати працю з навчанням. А молоді завжди хочеться бути першими в роботі і в навчанні.

Зараз, коли наближається наша перша екзаменаційна сесія, кожен з нас відчуває хвилювання за перший звіт перед державою, яка відкрила нам двері до вищих учбових закладів і створює всі умови для здійснення поставленої мети.

Наші товариші посилено готуються до перших екзаменів: повторюють пройдений матеріал, підбирають додаткову літературу, кожного тижня відвідують консультації з історії КПРС, які проводить викладач П. М. Федченко.

До послуг студентів добре обладнані кабінети, лабораторії.

рі. Але не всі наші товариші можуть ними користуватись через те, що по неділях вони закриті.

Наслідки проведених в першому семестрі заліків далеко не втішні. Так, в нашій групі є ще й зараз студентки, які мають академзаборгованості. Серед них: Степачова, Бернадька і інші.

Проте кращих студентів у нашій групі значно більше. Такі товариші як В. Старосельська, Л. Курбат, Л. Сегень та інші регулярно відвідують лекції і практичні заняття, використовують кожний семінар для того, щоб збагатити себе новими знаннями.

Будемо сподіватися, що весняна сесія принесе нашій групі значно кращі наслідки, ніж попередня.

**Р. ВЛАСОВА,
Г. СЕБЕСЕВИЧ,**

студентки II групи дошкільного вечірнього відділу.

Переймай кращий досвід

З ініціативи комітету комсомолу в університеті організовано факультет громадських професій. На факультеті є сім відділів: підготовки агітаторів і пропагандистів, підготовки організаторів художньої самодіяльності, кореспондентський, підготовки інструкторів і суддів спорту, піонервожатих та керівників гуртків, любителів книги, відділ домоводства.

Деканом факультету громадських професій обрано студента IV курсу історико-філософського факультету В. Рябчуна.

(«За радянські кадри», КДУ ім. Т. Г. Шевченка).

На спортивній базі інституту працює семінар голів колективів фізичної культури колгоспів області. Термін роботи семінару 15 днів. Слухачами його є 120 осіб. За час роботи семінару (розраховано на 6 потоків) перепідготовку пройдуть 800 працівників фізкультури і спорту.

(«Радянський студент», Кам'янець-Подільський педінститут).

В інституті створено товариський суд. Головне його завдання — активно сприяти вихованню громадян в дусі комуністичного відношення до праці, соціалістичної власності, збереження правил соціалістичного співжиття, розвитку у сучасної молоді почуття колективізму і товариства, взаємодопомоги, поваги гідності і честі громадян.

(«За педагогические кадры», Казанський педагогічний інститут).

Студенти Івановського хіміко-технологічного інституту своїми силами будують стадіон.

За рішенням комітету ВЛКСМ Петрозаводського університету кожному студентові за участь у суспільнокорисній праці вручається трудова книжка.

П. І. Чайковський і Україна

(До 120-річчя з дня народження композитора)

Радянський народ заслужено пишається творами великого російського композитора П. І. Чайковського. Його твори високо оцінив В. І. Ленін.

Діяльність П. І. Чайковського тісно пов'язана з музичною культурою і народною творчістю України, куди він вперше прибув у 1864 році. Полюбивши українську народну пісню, композитор користувався кожною можливістю для того, щоб послухати самих її творців — трудящі маси. Він любив українську природу, вивчав звичаї, побут людей, слухав співців-лірників, записував мелодії, використовуючи їх потім у своїй творчості.

Фінал концерту для фортепіано з оркестром П. І. Чайковський написав на основі української народної веснянки «Вийди, вийди, Іванку», друга симфонія ще за життя композитора дістала назву «Української», бо в фіналі її звучить українська народна пісня «Журавель». Знання композитором українських народних мелодій відчувались також в опері «Мазепа» за сюжетом «Полтави» О. С. Пушкіна. Прекрасна симфонічна картина «Полтавський бій», чудово передається український народний колорит у задумованому хорі дівчат з третьої картини «Я зів'ю, зів'ю вінок мій запашний», де використовується мелодія пісні «Пливе човен, води повен», а також у фіналі опери.

У 1874 році П. І. Чайковським була написана опера «Ніч перед Різдом» за повістю М. В. Гоголя. Композитор також написав кілька романсів на слова Т. Шевченка, наприклад, «Садок вишневий коло хати», «У городі коло броду» і інші.

Перебуваючи в Києві наприкінці 1890 року, П. І. Чайковський познайомився з класиком української музики М. В. Лисенком, який запросив його до себе додому, де виконав уривки з опери «Тарас Бульба». Творча дружба видатних композиторів символізувала неперушну єдність двох великих народів — російського і українського.

Л. ВИСОЧИНСЬКА,
студентка II курсу російського відділу.

СЛІДАМИ НАШИХ ВИСТУПІВ

У № 9 від 16 березня цього року у нашій газеті була надрукована кореспонденція студенток З. Піншкової і Г. Степаненко під назвою «Ми — за туризм», в якій вони виступили за створення секції туризму при кафедрі фізкультури. Як повідомили нам, така секція в нашому інституті нещодавно створена. Про один із туристських походів ми і розповідаємо нині.

ПОЧАТОК ЗРОБЛЕНО

Минулого тижня туристська секція нашого інституту здійснила свій перший дводенний похід по маршруту: Київ — Пуща-Водиця — Ново-Петрівці — Київ.

23 квітня, о 17 годині, ми вирушили по наміченому маршруту з палатками, рюкзаками і іншим туристським спорядженням. Погода була не дуже прихильною: ішов дощ, часом зривався вітер. Але настрої в усіх був піднесений.

У Пущі Водиці ми зупинилися біля живописного лісового струмка, обрали місце для ночівлі. Лягли пізно. Вночі ішов дощ. Вранці, після сніданку, вирушили в напрямку до Ново-Петрівців. Біля Ново-Петрівців знаходиться пам'ятник слави визволителям міста Києва від німецько-фашистських загарбників. Тут, в бліндажах Ватутіна, Хрущова і інших членів

командного складу армії, курсовод А. Ямковий розповів про героїчні події недалекого минулого.

Потім ми вирушили на Киї через села Валки і Вишгород. У Вишгороді саме в цей день відбувалися змагання туристів альпіністів м. Києва. Місце змагань дуже мальовниче, його праву можна назвати київськими Карпатами. Наш фотограф В. Шкардун не встигав фотографувати — стільки було привабливих видів.

Втомлені, але дуже задоволені, ми поверталися додому. Вже тоді мріяли про новий похід, який буде ще цікавішим, адже природа з кожним днем все кращає.

Важко навіть уявити, скільки ми мали цікавих вражень за два дні походу.

О. ІЩЕНКО.

В естафеті на приз газети «За педагогічні кадри» переможу одержала команда фізико-математичного факультету. На фото: учасники забігу В. Маматов і А. Сьомик.

ОПОВІДАННЯ

НАШ ГРИША

Настала весна 1945 року. Була неділя. Дзвонили на сполох. Удар дзвонів тонули в гучному гуркоті канонади, що гриміла в далечині. Я стояв біля вікна, звідки було видно косябол. Годинник на башті показував чверть на дванадцятку. Служба скінчилася, але в косяболі ще стояли на колінах та промовляли молитву «За видужання важко хворої дитини». Мати дала попові на молитву двадцять крон. Послуги лікаря коштували б значно більше. Ми — бідні. Але бог допоможе Вірочці, він же повинен знати, як важко ми назбирали ці гроші. І знову пронизливий гуркіт.

Вона вже не спала. Заклінала оченятами і сказала слабким голосочком:

— Підклади вище подушку під голову... так.

Потім помітила пучок фіалок, що лежали в хаті на покуті.

— Фіалки... вже цвітуть... дай, понюхаю...

Я підніс склянку з квітами до неї.

— Пахнуть, Петрику... гарно, — сказала і стомлена впала на подушку.

Минуло декілька днів. Вірочці з кожним днем ставало гірше. Навколо вже йшли бої.

Надвечір стрільба припинилася. Вночі мене розбудило різке тріскотіння. Потім стало

тихо. Я почув плач. У кімнаті, схилена над постіллю Вірочки, плакала мати. На покуті горіла свічка так, як тоді, коли помер батько. Я підійшов до постелі. Вірочка дихала повільно і важко. Повіки тремтіли, а очі були закриті. Мама промовила:

— Вже надходить кінець... помре... бідолашка моя...

По її обличчю стікали блискучі сльози. Я не знав, що робити.

— Пана попа потрібно буде скоро... Підеш?..

— Іду, — відповів я швидко. Це було краще, ніж залишитися тут.

Обряд закінчився. Піп закінчував молитви. Ми з мамою стояли на колінах біля постелі.

Тоді надворі хтось заговорив, потім увійшов до кухні. Двері відчинилися. Нас засліпило різке проміння кишенькового ліхтарика. Свічка потухла.

У дверях стояв солдат з автоматом за плечима. Червона зірка блищала у нього на шапці. Щось запитував. Йому ніхто не відповів. Підійшов до постелі й хвилину замислився, схилений над Вірочкою. Ми не знали, що буде далі. Солдат щось запитував у матері.

— Вмирає... моя дщерка... — промовила вона тихо.

Піп щось тихо по-латинському зашепотів.

Солдат схвилювався.

— Умирає? — запитував вражено й недовірко.

— А ви... лікар? — звернувся вже до попа.

— Дитина в руках всевишнього. Якщо бог вирішив поклити її до себе, то людина тут безсила.

Солдат зрозумів.

— Ви піп, так? Тільки тут ви зайві. Мамо, перш за все потрібно лікаря. Розумієте?

Піп хотів щось сказати, але солдат махнув рукою і вибіг з хати. А піп швидко перехрестив нас і вийшов.

Через хвилину солдат повернувся. З ним був другий, старший. Суворе, холодне обличчя. По-солдатському привітався і підійшов до хворої.

— Це — лікар, — сказав мені на вухо солдат і залишився біля дверей.

Біля Вірочкиних ніг стояла мати із схиленою головою і чотка в руках. Лікар довго оглядав та вшлухував Вірочку. Після уколу, коли вона почала слабенько дихати, мама заплакала. Лікар підійшов до неї. Суворості на його обличчі вже не було.

— Мамо, не плачте. Ще не зовсім пізно. Твоя дщерка вельми хвора. Але ми зробимо все, щоб вона жила... Правду кажу. Гришо? — звернувся він до солдата біля дверей.

— Так, правду, товаришу майор.

Лікар говорив повільно і спокійно, підшукуючи словацькі слова. Мати випросталася. Чотки випали з її рук. Спочатку подивилася на майора, на солдата, а потім на мене. Я ніколи не бачив її такою.

— Ти чув... я їх розумію... Це — брати... можливо, не вмере... — говорила нерозбірливо, схвилювана.

...Минуло менше двох тижнів. Я рубав гілля, коли мене гукнула мама.

— Вірочка тебе кличе, іди.

— Підійди ближче, — сказала мені Вірочка, обмацуючи руками подушку. Я сів біля неї на край постелі.

— Скажи, Петрику, де тепер Гриша?

— Далеко, мабуть в Німеччині.

— Подай мені фотокартку Гриші, — попросила мене. — Який гарний наш Гриша... Якби тоді не прийшов, було б тобі сумно. Тобі і мамі, правда?

— Так, Вірочко. Дуже сумно, ти навіть не знаєш як...

— Як добре, що прийшов Гриша. Як добре... — сказала Вірочка і вперше посміхнулася.

А. БОРОВОВСЬКИЙ.
Переклад з чеської
І. СІРКИ.

Дирекція, партійна, профспілкова і комсомольська організації, весь колектив викладачів, студентів і адмінтехперсоналу нашого інституту висловлюють глибоке співчуття завідувачу кафедри психології доценту Ніколенку Дмитру Федотовичу з приводу смерті його дружини

Ганни Миколаївни

Редактор **О. КАРДАШ**